

Beretn. ang. De Forenede Nationers 13. plenarforsamling.

sovjetiske forslag gik ud på at indbyde både Syd- og Nordkorea til drøftelserne. Det indiske ændringsforslag kom først til afstemning og blev forkastet med 42 stemmer (heriblandt Island), 21 stemte for, medens 14 undlod at stemme (deriblandt Danmark, Finland, Norge og Sverige).

Det amerikanske resolutionsforslag blev vedtaget af udvalget den 5. november 1958 med 51 stemmer, 10 stemte imod (østblokken og Jugoslavien), medens 16 undlod at stemme. Danmark, Island, Norge og Sverige stemte for resolutionen, Finland undlod at stemme.

Under den påfølgende debat henviste Sovjetunionen og en række andre østeuropæiske lande til den af regeringen for folkerepublikken Korea afgivne erklæring af 28. oktober 1958 om, at de kinesiske frivillige var blevet endeligt trukket tilbage fra Nordkorea den 26. oktober 1958. De stillede krav om, at FN-styrkerne i Sydkorea nu blev trukket tilbage. Det ville ikke være muligt at skabe forudsætningerne for en fredelig genforening af Korea, så længe der endnu stod fremmede tropper i landet. Koreas befolkning måtte uden indblanding udefra selv træffe afgørelse om sin fremtid.

USA, Storbritannien, Frankrig og andre vestmagter udtalte, at FN-styrkerne måtte forblive i Sydkorea, indtil der i overensstemmelse med de af plenarforsamlingen vedtagne målsætninger havde været afholdt frie valg i Nord- og Sydkorea under overvågelse af FN. Tilbagetrækningen af de kinesiske tropper fra Nordkorea var et velkomment skridt, men det måtte bemærkes, at denne tilbagetrækning fandt sted over Jalufoden ind i Manchuriet, således at disse styrker nemt kunne sendes tilbage til Korea. En tilbagetrækning af FN-styrkerne til fjernere baser, forinden der var truffet tilfredsstillende arrangementer for afholdelsen af frie valg, ville udsætte befolkningen i Sydkorea for risikoen for en ny aggression fra nord. Flere af de nævnte talere efterlyste en bekræftelse fra de nordkoreanske myndigheders side om, at de ville være villige til at acceptere frie valg i hele Korea under overvågelse af FN, således at en repræsentativ regeringsform for hele Korea kunne virkeliggøres. Det var beklageligt, at den noteveksling, der havde fundet sted imellem Storbritannien

og regeringen i Peking, ikke havde bragt en afklaring på dette betydningsfulde spørgsmål.

Indiens repræsentant udtalte, at princippet om afholdelse af frie valg i Korea under internationalt opsyn var blevet accepteret i vide kredse. Han understregede imidlertid, at opsynet med valgene ikke nødvendigvis burde ske af FN, og henviste til de forslag, som den franske udenrigsminister havde fremsat i Genève i 1954 om, at valgene i Korea skulle ske under internationalt opsyn, og når Koreas genforening var opnået, skulle De Forenede Nationer godkende de trufne arrangementer. Han fandt denne fremgangsmåde tilfredsstillende og praktisk. Den indiske delegation var overbevist om, at en løsning kun kunne opnås ved direkte aftale imellem Nord- og Sydkorea, og ville derfor ikke kunne stemme på en resolution, som ikke tog dette forhold i betragtning.

Ceylon og andre lande kritiserede, at den neutrale overvågeskommission i Korea ikke havde efterkommet en anmodning fra de nordkoreanske myndigheders side om at føre tilsyn med tilbagetrækningen af de kinesiske tropper. Den svenske repræsentant udtalte i den anledning med henvisning til Sveriges medlemskab af kommissionen, at kommissionen havde fået tillagt begrænsede opgaver i henhold til våbenstilstandsoverenskomsten, og at kommissionen ikke uden aftale imellem de to parter havde været berettiget til at inspicere tilbagetrækningen af de kinesiske tropper.

Australien og 12 andre lande (heriblandt USA og Storbritannien) fremlagde et resolutionsforslag, hvis operative paragraffer i det væsentlige svarede til den af 12. plenarforsamling vedtagne resolution (jfr. beretning angående 12. plenarforsamling, sp. 509). I præamblen henvises der bl. a. til den noteveksling, der har fundet sted imellem Storbritannien som repræsenterende de lande, der har bidraget med styrker til FN's kommando i Korea, og de kommunistiske myndigheder, under hvilken de førstnævnte regeringer udtrykte deres ønske om at bidrage til en virkelig løsning af Korea-spørgsmålet i overensstemmelse med De Forenede Nationers resolutioner og samtidig udtrykte deres villighed til at fremme skridt, som var egnet til at skabe en gen-